

НАЦІОНАЛЬНА РЕЛІГІЯ ЯПОНІЇ – СИНТОЇЗМ

Доп. – Кравченко С.О., *зр. IT – 61*

Релігійна ситуація в сучасній Японії відрізняється надзвичайною строкатістю, наявністю численних течій і традицій. Це, перш за все, синто, — національна релігія японців, — традиційні школи буддизму, християнство, яке вперше проникло в Японію у другій половині XVI ст., нові соціальні релігійні рухи. Окрім перелічених течій за межами організованих релігійних груп зберігаються народні вірування, що беруть свій початок із стародавніх часів. Усе це дає підстави назвати Японію “живим музеєм релігій”.

Стрімке поширення буддизму сприяло змішуванню його філософських положень з практикою японського синто. Утворилася своєрідна синкретична релігійно-філософська система, у якій японські стародавні боги Камі, не втрачаючи своєї божественної природи, ставали бодхісатвами або буддами і оборонцями буддистського Закону. Так зокрема, богиня Сонця Аматарасу-Омікамі, до роду якої належали японські імператори, проголошувалась бодхісатвою Дайніті-Нерай (Великого Будди Сонця), головною маніфестацією Будди.

Хоча у синтоїзмі немає абсолютних положень і догм віри, існує декілька головних правил, які скеровані на те, щоб синтоїст “жив просто і гармонійно у природі та суспільстві”. Цими правилами є:

- шанування родини і традицій (родина створює, накопичує та передає традиції; головними родинними святами є народження і шлюб);
- любов до природи (пошана до богів Камі виражається, насамперед, у дбайливому ставленні до природи, яка є місцем їх проживання; будь-який природній об’єкт – тварина, дерево чи камінь – це еманції всесвітньої животворящої енергії мусубі);
- дотримання чистоти (чистота тіла й духу є необхідними умовами існування та підтримання здорового, а отже, правильного способу життя синтоїста).

Сучасна практика синтоїзму не потребує особливого ідеологічного обґрунтування. Японці мало вірять в Камі і не шукають

раціонального пояснення ритуалів. Однак для них синтоїзм – це вираження єдності з нацією. Участь у церемоніях, що проводяться у храмах селища або кварталу, виражає прагнення підтримувати гармонію життя нації. Японці використовують обряди й ритуали синтоїзму для святкування визначних подій у житті людини, громади, нації. Мовиться, перш за все, про мацурі – свята, на яких люди радіють своєму існуванню, прагнуть бути щирими, складають подяку за добро, яке панує у світі, і бажають, щоб щастя залишалось з ними.

Отже, сучасне життя сприяє вивільненню синтоїзму від віри в надприродне. Поряд із цим релігія синтоїзму залишається фундаментальною основою забезпечення єдності японської нації.

Наук. кер. – ст. викл. Опанасюк В.В.

ВЛИЯНИЕ ТВОРЧЕСТВА НА МИРОВОЗРЕНИЕ ХУДОЖНИКА

Сынах А.А., аспирант

Диалогичность (терминологически обозначенная в XX веке Бубером в религиозной философии, Бахтиным в области литературоведения и Библером в области культурологии), а точнее, полилогичность творческого процесса имеет не только внешнюю сторону взаимодействия автора и читателя, зрителя, слушателя. Она, прежде всего, имманентна и в том смысле, что художник в процессе создания произведения искусства учитывает в какой-то степени вкусы, интересы и пристрастия противоположной стороны, и в том смысле, что творческий процесс – это полилог самого автора: различных «я» его личности, его «я» и персонажей, борьба художника с материалом (даже в том случае, когда художник провозглашает свою зависимость от материала, как Бродский утверждал зависимость поэта от диктата языка).

Складывается на первый взгляд парадоксальная ситуация: «Субъект, можно сказать, обретает себя именно в акте самоустранения, которому он демонстративно подвергает свою личность, так что на уровне дискурса – а это роковой уровень, не следует забывать, – объективность оказывается просто одной из форм воображаемого» [1]. Фактически же устранение происходит лишь с точки зрения формального дискурса, и через это творческое самоустранение реализуется саморазвитие. Субъект творчества лишь в ипостаси скриптора (иными словами, в момент творения) способен к спонтанному